

Sygn. akt V KK 138/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 kwietnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Kala (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Antoni Bojańczyk

SSN Igor Zgoliński

Protokolant Katarzyna Wępa

w sprawie **D. S.**

skazanego za czyn z art. 180a k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 29 kwietnia 2022 r.

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść skazanego
od wyroku Sądu Rejonowego w G.

z dnia 11 lutego 2021 r., sygn. akt II K (...)

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi
Rejonowemu w G. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

D. S. został oskarżony o to, że w dniu 14 lutego 2020 r. w G. na ul. C. kierował pojazdem mechanicznym marki B. nr rej. (...) pomimo wydanej przez Urząd Miasta w G. decyzji nr (...) o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami kategorii BCE, tj. o przestępstwo z art. 180a k.k.

Wyrokiem z dnia 11 lutego 2021 r., sygn. akt II K (...), Sąd Rejonowy w G.:

1. oskarżonego D. S. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to przy zastosowaniu art. 37 b k.k. na mocy art. 180a k.k. w zw. z art. 34 § 1 k.k., art. 34 § 1a pkt 1 k.k. i art. 35 § 1 k.k., skazał go na karę 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności i karę 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności, zobowiązując go w tym czasie do wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne, w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym,
2. na mocy art. 42 § 1a pkt 1 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 (dwóch) lat.

Wyrok zawierał również rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów procesu.

Orzeczenie to nie zostało zaskarżone przez żadną ze stron i uprawomocniło się w sądzie pierwszej instancji.

Od powyższego wyroku kasację, na korzyść oskarżonego, wywiódł Prokurator Generalny, który zaskarżył powyższe orzeczenie w całości zarzucając mu rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa karnego materialnego, a mianowicie art. 180a k.k. poprzez jego wadliwe zastosowanie i uznanie D. S. za winnego popełnienia czynu zabronionego, polegającego na kierowaniu pojazdem mechanicznym wbrew decyzji właściwego organu o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami, a to decyzji Prezydenta Miasta G. o nr (...) z dnia 9 listopada 2015 r. o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami kategorii BCE, podczas gdy w dacie czynu, tj. 14 lutego 2020 r., wskazana decyzja nie obowiązywała już oskarżonego, albowiem stanowiła ona o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi wyłącznie do dnia 21 lipca 2016 r., co winno skutkować uznaniem, że zachowanie oskarżonego wypełniło jedynie znamiona wykroczenia z art. 94 § 1 k.w.

Podnosząc powyższy zarzut, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w G. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy, zważył co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście zasadna.

Występek z art. 180a k.k. popełnia ten, kto *na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub w strefie ruchu, prowadzi pojazd mechaniczny, nie stosując się do decyzji właściwego organu o cofnięciu uprawnienia do kierowania pojazdami.*

W orzecznictwie nie budzi przy tym wątpliwości, iż występki z art. 180a k.k. może popełnić jedynie osoba, wobec której wskazana w tym przepisie decyzja zapadła i tylko w okresie, na jaki - na jej mocy - cofnięto uprawnienia do kierowania pojazdami. Decyzja ta, co oczywiste, w dacie czynu musi być decyzją wykonalną (zob. postanowienie SN z dnia 16 stycznia 2019 r., II KK 558/17; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lutego 2020 r., IV KK 738/19). Zachowanie osoby, która prowadzi pojazd mechaniczny po zakończeniu okresu wskazanego w decyzji o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi, ale bez ich odzyskania, nie stanowi zatem niestosowania się do decyzji o ich cofnięciu, lecz jest prowadzeniem pojazdu mechanicznego bez posiadania uprawnień. Tym samym zachowanie to nie wyczerpuje znamion przestępstwa z art. 180a k.k., a jedynie znamiona wykroczenia z art. 94 § 1 k.w.

Z materiału dowodowego zawartego w aktach sprawy wynika zaś, że na mocy wskazanej w opisie przypisanego oskarżonemu czynu decyzji Prezydenta Miasta G. o nr (...) z dnia 9 listopada 2015 r., cofnięto oskarżonemu D. S. uprawnienia do kierowania pojazdami od dnia 21 lipca 2014 r. do dnia 21 lipca 2016 r. (k. 33). W zaświadczeniu wystawionym przez Prezydenta Miasta G. 25 lutego 2020 r., (...), wskazano natomiast, że „do dnia dzisiejszego nie przywrócono Panu D. S. uprawienia kierowania pojazdami kategorii BCE, decyzja taka zostanie podjęta po uzyskaniu przez w/wymienionego pozytywnego wyniku z egzaminu sprawdzającego kwalifikacje” (k. 2).

Z powyższego wynika, że prowadząc w dniu 14 lutego 2020 r. w G. na ul. C. pojazd mechaniczny marki B. o nr rej. (...) D. S. nie wyczerpał znamion czynu z art. 180a k.k., a jego zachowanie może być rozpatrywane jedynie pod kątem wyczerpania znamion wykroczenia z art. 94 § 1 k.w. Skazanie oskarżonego za wskazany wyżej występki bez wątpienia zatem stanowiło rażącą obrazę art. 180a k.k., która miała istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia (art. 523 § 1 k.p.k.).

Kierując się powyższą argumentacją, Sąd Najwyższy uznał kasację za oczywiście zasadną i w trybie art. 535 § 5 k.p.k. uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu w G. do ponownego rozpoznania.

W postępowaniu ponownym Sąd Rejonowy, mając na uwadze powyższe zapatrywania, jeszcze raz wnikliwie zbada kwestię odpowiedzialności prawnokarnej (*sensu largo*) oskarżonego za zarzucony mu czyn, a następnie wyda orzeczenie respektujące standard sprawiedliwości materialnoprawnej i proceduralnej.

Z uwagi na powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.